

Sygn. akt I KK 390/22

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **Z. Ś. (Ś.)**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 grudnia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 9/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt III K 149/18,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego Z. Ś. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 9/21, utrzymującego w mocy Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt III K 149/18, zaskarżając orzeczenie to w całości i formułując w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w tym przede wszystkim art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także zarzut naruszenia art. 286 § 1 k.k.

W złożonym środku zaskarżenia, w którym zostały sformułowane wskazane wyżej zarzuty, obrońca zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania

kwestionowanego orzeczenia. W uzasadnieniu wniosku argumentował, że procedując w drugiej instancji Sąd Apelacyjny, dopuścił się błędów dających się dostrzec, bez pogłębionej analizy orzeczenia, a sprowadzających się do oczywiście niezasadnego oddalenia wniosku dowodowego zmierzającego do wykazania, że nie doszło do popełnienia przestępstwa oraz nierozpoznana przez ten Sąd wszystkich zarzutów podnoszonych w apelacji, a w konsekwencji utrzymania w mocy orzeczenia, które winno zostać uchylone lub zmienione, co stanowi oczywiste naruszenia art. 433 § 1 i § 2 k.k. i art. 452 § 3 k.p.k. przemawiające za uchyleniem wyroku sądu odwoławczego na posiedzeniu niejawnym. Ponadto wnioskodawca zwrócił uwagę na stale pogarszający się stan zdrowia skazanego, który wymaga specjalistycznego neurochirurgicznego leczenia szpitalnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Jak już wielokrotnie przypominał Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach rozwiązanie ujęte w art. 532 § 1 k.p.k., stanowiące odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z niego jest możliwe dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności zarzutów sformułowanych we wniesionej kasacji i dokonując badania ich wagi tylko z punktu widzenia ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, należy skonstatować, że chociaż ich treść ujęta w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym przez obrońcę skazanego i argumentacja przedstawiona na ich poparcie dotyka rozległej problematyki to jednak stosowana dotychczas praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego nie daje podstaw do traktowania nawet dość znacznej i zróżnicowanej liczby podnoszonych w kasacji zarzutów, jako okoliczności

uzasadniających stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Inaczej rzecz ujmując prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji obrońcy skazanego Z. Ś. nie jest na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach badanej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do stwierdzenia, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Za takie nie mogły zostać uznane podnoszone w uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia względy zdrowotne uniemożliwiające obecnie – jak twierdzi obrońca – wykonanie kary. Przypomnieć należy, że w opisanej w treści uzasadnienia wniosku sytuacji zdrowotnej skazanego Z. Ś. może mieć zastosowanie obligatoryjne odroczenie wykonania kary ustanowione w art. 150 § 1 k.k.w. W kontekście wspomnianego rozwiązania wypada nadmienić, że w Kodeksie karnym wykonawczym nie określono granic stosowania tej instytucji (do czasu ustania przeszkody). W zależności zatem od tego jak dalej będzie się kształtowała sytuacja zdrowotna skazanego możliwe jest skierowanie do Sądu pierwszej instancji wniosku o odroczenie wykonania kary, które nie ma jednak nic wspólnego z instytucją wstrzymania wykonania orzeczenia o jakiej stanowi art. 532 § 1 k.p.k., która oparta jest na zupełnie innych, wypracowanych w orzecznictwie przesłankach.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.